

Chronicon chronicorum ecclesiastico-politicum

ex huius superiorisque aetatis scriptoribus concinnatum ; qua non modo pontificum, archiepiscoporum, abbatum, &c., set et doctorum armis literisque illustrium, dies natalis ... egregiaque eorum ... facinora ... breviter delineantur ...

Gruterus, Janus

Francoforti, 1614

Svmmorvm Pontificvm Qvi Ex Germania Orti Fvervnt. Catalogvs.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64659)

S V M M O R V M
P O N T I F I C V M Q V I E X
G E R M A N I A O R T I F V E R V N T,
C A T A L O G V S.

C A P V T X.

*Primus ex Germania Rom. Pontifex
Ordine 131.*

Stephanus VIII. in Germania ortus, qui omni genere literarum ac morum excultus fuit. Hic ob mirabiles eius virtutes effecit, vt omnium Principum ac Regum facile sit adeptus fauorem. Hinc factum, vt per varios dignitatum gradus primus tandem ex Germanis ad fastigium Rom. Pontificatus ascenderit anno gratiæ 946. Cum autem insigni mansuetudine præditus esset & pacis studia bellis & tumultibus præferret, æmuli eius ingenti ipsius odio persecuti sunt, donec tandem popularem contra eum excitarent seditionem. In hac ciuili seditione vulneribus scædatus est, vt diu cicatricum deformitate in publicum prodire abstinuerit. Hæc Romanorum atrocitas & summo Pontifici illata iniuria ob principum quorundam obitum inulta permansit, verum non apud Deum. Otto Germanorum Imperator hunc Stephanum vnicè diligebat. Verum ipse ordine Pontificum 131. cum per annos tres, menses quatuor, & dies duodecim sedem obtinuisset, vitam cum morte mutauit. Inuitis Romanis fuit Pontifex.

H. Papa

II. Papa 145.

Gregorius V. Saxo, natus fuit ex illustrissima Ducum
 Saxoniae familia, patre Ottone Duce Saxoniae. Antequam
 ad sedem Romanam peruenisset, dictus fuit Bruno, atque
 ex Ottonum Imperatorum consanguinitate ortus. In iu-
 ventute à parentibus literis bonis optime institutus est, at-
 que in omni genere virtutum educatus. Hinc factum, vt
 mortuo Ioanne XVII. ipse auctoritate Imperatoris in 145.
 Pontif. Rom. sit electus, atque Gregorius V. dictus, anno
 Dom. 998. Otto itaque III. rebus Germaniae compositis
 Romam proficisci statuit, vt imperialem Coronam & be-
 nedictionem à Papa acciperet. Coacto ingenti exercitu, vr-
 bem petit, & ob hoc Gregorio suo consanguineo benedi-
 ctionem & diadema imperiale accepit. Cum autem per
 Galliam sese iterum in Germaniam recepisset, ferox popu-
 lus Romanus ægerimè tulit, quod Cæsar Saxonem illum
 Pontificem creasset, vt pote qui maluissent hominem ali-
 quatenus suæ Nationis ad huiusmodi dignitatis fastigium esse
 prouectum, propterea eum magna insolentia vrbe eiiciunt.
 Is itaque aliquandiu in Hetruria substitit. Cum autem nul-
 lum acquiritatis locum superesse videret, in Germaniam pa-
 triam ad Imperatorem sese contulit. Interim Romani Cre-
 scentium denuò cum summa potestate Consulem, Roma-
 norum creant Imperatorem: qui etiam statim Ioannem
 Episcopum Placentinum, natione Græcum, prædiuitem,
 Pontificem decernit. Cum autem is non esset legitime
 creatus, inter summos Pontifices non annumeratur. Cre-
 scentius autem Consul à Romanis factus Cæsar, muros
 vrbis & turres diligenter cœpit munire, atque arcem Adria-
 ni variis propugnaculis confirmare, præsidio hinc inde fir-
 missimo collocato. Otto hac atroci iniuria commotus, ma-
 ximo Germanorum exercitu denuò Romam petit & longa
 obsidione vrbem cingit & eam ad tantam redegit necessi-
 tatem, vt populus Romanus fame compulsus, patentibus
 portis Imper. Ottonem receperit: eius singulari fretus cle-
 mentia. Ioannes Pseudopontifex capitur, oculi effodiun-

tur, vita priuatur : Crescentius vero ex fuga retractus, uili iumento imponitur auersè & sic ignominiosè per urbem ducitur, paulatim detruncatis membris : Postremò multis vulneribus confossus ante urbem suspenditur. Sicq; Gregorius hic undecimo menſe postquam fuerat pullus, restituitur. Hic igitur Pontifex, ut suæ patriæ Germania gratificaretur, & se de Romanis vindicaret, habito cum Ottone consilio, sanctionem inuiolabilem facit de eligendo Cæsare à Germanis per septem Electores Germania. Inde hac sanctione per Gregorium Pontificem stabilita, Cæsar Roma discedit : Pontifex autem omnibus ornatus virtutibus, sedem Romanam feliciter sequenti tempore administrauit. Tandem optimè de sua patria ac Christiana Rep. meritus, Pontificatus sui anno 3. vitam cum morte mutauit.

III. Papa 147.

Syluester II. natus ex Belgio, qui Gilbertus dictus fuit, Cum felici esset ingenio præditus, à teneris annis artibus liberalibus operam dedit, & in virum eruditissimum euasit in omni facultate. Habuit insignes discipulos Imperatoris ac Regum filios. Instituit & S. Herbertum, qui postea factus est Archiepiscopus Colonienſis. Hinc factum ut hic Gilbertus, siue ut alii volunt, Gumpertus ob tot clarorum principum educationem, magnam autoritatem sibi comparauerit. Otto igitur III. post Gregorium V. hunc suum olim præceptorem ad Papalem sedem admouit, & Syluestrum II. uocauit circa annum Domini 999. In eodem loco ac munere magna laude annis 4. præfuit. Cum Mathematicarum disciplinarum esset peritissimus, ita ut astrorum cursu futura prædiceret, homines earum artium ignari, dixerunt eum dæmones in consilium adhibere, atque necromantia operam exercere. Quæ de eo sinistra feruntur, à vero abhorrent. Nouit Romanorum rebellionem resistere, quare minus ab eis diligebatur.

IV. Pa.

IV. Papa 156.

Clemens II. Saxo, natus ex illustri familia, & bonis literis
 & disciplinis optimè institutus. Ob suas præclaras virtutes
 creatus est Episcopo Bambergensis. Officium illud tanta ani-
 mi moderatione gessit, vt ab omnibus vnice diligeretur. Eo
 tempore, id est anno Domini 1045. maxima erat discordia
 Roma: nam tres, Benedictus IX. Siluester III. & Grego-
 rius VI. (quos Platina monstra vocat) ambiebant, vende-
 bant Pontificatum. Videns hanc rem Henricus Casar III.
 vt Ecclesiasticam dignitatem componeret, Romam profe-
 ctus est, vbi vi urbem intrauit, atque in Synodum, conuo-
 catis Episcopis & Prælati, depositis Pseudopapis, hunc
 Clementem, Episcopum Bambergensem, licet reluctantè,
 qui Suidderus dicebatur, ordinauit Summum Pontificè, &
 Clementè II. vocauit. Assumpto itaq; officio, Henricum
 cum coniuge sua Agnete benedictione Imperiali conse-
 crauit, quem Imperatorem Augustum pronunciauit. Paca-
 tam Italia, Imperator Roma in Germaniam profectus
 est. Erat autem hic Pontifex valdè doctus ac pius, qui multa
 bona ad Ecclesiæ splendorem instituit, verum Romanorū
 improbitas obsticit. Egerrimè enim ferebant, electionem
 Rom. Pontificis ad manus Imperatoris deuenisse, quæ tan-
 dem ad Romanam Ecclesiam non sine magnis scandalis
 deuoluta est. Clemens autem hic Pontifex sui Pontificatus
 anno 9. non sine veneno, sublatus est.

V. Papa 157. *Platina optimi Pontificis famam
 defædat.*

Damasus II. natione Bauarus autoritate Imperatoris in
 Dni Petri sedem constitutus fuit. Censent nonnulli eum
 inter Summos Pontifices tum ob ambitionem (sic eum
 Platina carpit) tum ob temporis breuitatem, non esse
 numerandum. Præfuit enim 23. dies &
 mortuus est.

VI. Pontifex 158.

Leo IX. ante Bruno dicebatur, in Alfatia Germaniæ natus fuit. A parentibus tum bonis literis, tum optimis virtutibus institutus fuit, sicq; factum, vt temporis progressu Argentinensis sit constitutus Præful, & postea Tullensis ordinatus Episcopus. Fecerant vitia quorundam Pontificum, vt meritò ipsi Clero sublata potestas videretur Dei iudicio, quo in melius eorum mentes flagitiis contaminata, aliquatido verterentur, ne Respublica Christiana malis Rectoribus commissa pessundaretur. Heinricus igitur Imperator qui electionem Pontificis propter Romanorum insolentiam ad se transtulerat, hunc Brunonem vitæ sanctimonia & innocentia celebrem, cum auctoritate Romanam mittit. Accedit Romam, aperit sui Imperatoris voluntatem & pro Pontifice non sine tumultu, suscipitur, qui Leo nonus dictus est. Fuit hic sanè optimus Pontifex, magna benignitate & hospitalitate adeò insignis, vt ædes eius peregrinis & pauperibus semper patuerint. Induxit semel pauperem in domum suam, eumq; in suum collocavit lectum, qui manè nusquam apparuit. Huius Leonis tempore fuit ille Berengarius in Gallia Capharnaita, quem ob suam hæresim damnauit. Singulati autem amore Germaniam suam patriam profecutus est, quare sæpius eam inuisit, & adhuc nonnulla extant vestigia. Sic Colonia in Capitolio summum dedicauit Altare. Moguntia Concilio interfuit, quod de rebus arduis in magna hominum frequentia celebrari fecit. Tandem in Italiam reuersus, quinto Pontificatus sui anno omnium bonorum desiderio decessit, & honorificè sepultus est. Hic S. Gerardum Episcopum Tullensem, qui ex Colonia fuit ortus, annum circiter 963; Sanctorum Catalogo ascripsit.

VII. Papa 159.

Victor Secundus in Bauaria nobili familia Comitum de Calue natus, dictus fuit Gerardus. Ob suas egregias virtutes

ordinatus est in Episcopum Eystetenſis Eccleſiæ. Cum ad hoc admotus eſſet gubernaculum, vnicè ſtudebat Cle- mentem in Eccleſiaſtico continere officio, & eum diligenter adhortari, vt moribus & diſciplinis reliquos homines antecellerent. Hæc eius admonitio odium peperit. Contigit cum ſemel ſacrificaret, & oblatum poculum nequiret ſervare, cognouit Diaconum venenum ſuffudiſſe, qui huius ſceleris pœnas dedit. Calix ille in rei argumentum ſepoſitus, ad hodiernum vſque diem ibi oſtenditur. Leone IX. mortuo, hic in Cæſaris gratiam à Romanis in Pontificem creatus eſt circa annum Domini 1052. dictusque Victor II. qui antea Gerardus appellabatur. Hildebalduſ Legatus eum ad ſedem Papalem introduxit. Cum iam eſſet admotus & conſecratus Pontifex, ac videret multa in Eccleſiæ miniſtris vitia, Florentiæ Synodum indixit, vt malo huic mederetur. Reperit hic tum Episcopos aliquos labe Symoniaca infectos, tum Eccleſiam aliis erroribus contaminatam: hæc omnia cum pius Pontifex conaretur expurgare, ſui Pontificatus anno 3. mortuus eſt, cui Stephanus Lotharinguſ ſuccedit. Victor præſente Imperatore Henrico III. ſepelitur. Quæ de Ioanne VIII. quem ſceminam ac Moguntia ortam eſſe aſtruunt, licet in Eccleſiæ Catholica cõ- tumeliam à multis amplectantur, afferuntur, falſiſſima ſunt. Vide Laurentium Albertum Francum, qui hac de re librum ſcripſit.

VIII. Papa 169. Sub iſto inſita eſt pax inter Imperatorem ac Pontificem de ſacerdotiſ.

Calixtuſ II. nobili genere ex Burgundia natus. Hic Cluniaci à Cardinalibus qui aderant, eligitur. Pontificatum tamen niſi vnanimis aliorum accederet electio, aſſumere noluit. Pacem vnicè coluit & inter Principes eam conciliavit. In Pontificatu egit annis quinque, ex labore febri ſublatus eſt Romæ anno Domini 1140.

Innocentius V. item Burgundus, de Ordine Prædicatorum, insignis Theologus, qui primus ex fratribus mendicantibus ad Pontificatum peruenit. Vixit in eo officio summo sex mensibus.

Nicolaus Cusanus ex diocesi Treuirensi natus, qui quod iuuentutem suam semper in bonis studiis in diuersis Academicis contriuerat, peritissimus euasit, & omnibus virtutibus heroicis eluxit. Factus est proinde Episcopus Brixinensis & Ecclesiæ Romanæ Legatus ac Cardinalis. Officium suum semper prudētissimè executus est, ita vt apud omnes mundi Principes celeberrimus haberetur. Sux patriæ, quæ Cusa villa est prope Mosellam, maximo fuit ornamento. Xenodochium in honorem D. Nicolai ibidem instituit, & Ecclesiam, in qua diuinum officium die noctuque exerceri per Ecclesiasticos voluit, magnis redditibus dotauit: hanc Ecclesiam Collegium dici & esse voluit. Suam eruditionem egregijs scriptis posteris commendauit. Tandem anno Domini 1463. ætatis 65. vitæ finem fecit Romæ: cor eius translatum est in Germaniam & in hoc hospitali suo, vt ipse ordinauerat, in marmore, in choro, repositum. Non fuit summus Pontifex, sed ipse neuitquam inferior.

X. Adrianus 6. ordine.

Adrianus Florentinus VI. natus ex inferiori Germania anno Domini 1459. in Ultraiecto vrbe, ex tenuis Fortunæ parentibus. Hi cum ingeniosum puerum sustentare in studiis non possent, Louanium concessit & fortuito in Collegio Portionum alitus est. Hic tam ardentè bonis literis incubuit, vt facilè omnes præcelleret. Habuit quosdam Mæcenates, quorum opera artium Magister, creatus est doctissimus. Sua singulari prudentia optimum nomen adeptus est, adeò sanè, vt à D. Margarethâ Maximiliani Imperatoris filia, Belgis imperante, Sacerdotium honestissimum in Hollandia præter eius expectationem, sit consecutus.

Nec

Nec multo post suffragiis omnium Canonicorum Sacerdotum Louanii in summo templo Diui Petri Decanus effectus est, qui in ea vrbe est summæ dignitatis locus. Eo tempore anno Domini 1507. Philippus rex Hispaniæ Maximiliani filius vitam cum morte mutauit, relicto Carolo septenni filio & Ferdinando. His tantæ indolis & fortunæ pueris Adrianus præceptor datus est. Adrianus Casaris Maximiliani, aui puerorum opinionem minimè sefellit: cum nemo ferè ipso solida doctrinæ fama celebrior, sobrietatis & castimonix laude ornatior, vitæ modestia & religione præclarior nemo habebatur. His enim exactæ disciplina præceptis Carolum & Ferdinandum adolescentes, natura valdè dociles, ingenio pacatos, ad incomparabiles iustitiæ, probitatis omniumque virtutum laudes prouexit. Vnde Adrianus vt Legatus in Hispaniam missus est ad Ferdinandū Regem, Caroli auum maternū, & cum Principum animos, qui erant à rege alieni, reconciliaffet, Episcopus Diethulensis cum fato concessisset, in eius locum, regis iudicio & omnium procerum voluntate (nequaquam eius honoris appetens) susceptus est. Ferdinandus igitur Rex Hispaniæ eum, ob eximia probitatis & iustitiæ laudem loco parentis semper habuit. Eo mortuo quum Carolus nepos suus, summo populorum studio tot regnorum hereditatem adiuisset, ipse Adrianus ex Legato & Episcopo mansit omnium rerum Moderator. Creatus est à Leone X. Cardinalis. Carolus electus est Imperator & summa totius Hispaniæ Adriano Cardinali commissâ est. Moritur Leo Pontifex anno Domini 1522. & hic Adrianus Cardinalium iudicio pronunciatum ex inopinato Pontifex Romanus. Profectus est in Italiam, ab omnibus vrbus religiosissimè, tum summo Romanorum desiderio, exceptus est. Susceptus & consecratus in summum Pontificem ob varios casus omnia perturbata inuenit. Cum autem optimus hic Pontifex multa bona ad Ecclesiæ reformationem instituisset, correptus morbo, commendata Ecclesia Deo &

Republica Senatui Romano anno Domini 1523. ætatis
 64. ob nimium calorem mortuus est : sepultus in templo
 Germanorum. Veneni suspicio non defuit. Epitaphium
 Hadriani Pontificis. Hadrianus VI. hic situs est, qui nihil
 sibi infelicius in vita, quam quod imperaret, duxit. Monuit
 serio Adrianus Ducem Saxonie, vt Lutheranum virus à
 sua ditione exploderet. Hic retulit in numerum Sancto-
 rum Antoninum Florentinum Archiepiscopum & Benno-
 nem Misnensem Episcopum, cui bono & sancto viro Lu-
 therani valdè iniurii fuerunt: scripsit enim in eum Lutherus
 acerbissime, quem Hieronymus Emserus vir nostri sæculi
 doctissimus tum confutat, tum Bennonis vitam de-
 scribingit: apud cuius sepulchrum multa quotidie
 fiunt miracula.

FRAN-